

Misjonijutustused

**Inter-Ameerika
Divisjon**

**Oktoober November Detsember
2010**

Originaali tiitel:
Adventist Mission
Inter-American Division
Jouth and Adult Magazine
Qarter 4 2010

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2010

MISJONIJUTUSTUSED

IV kvartal 2010

Inter-Ameerika Divisjon

See kvartal on misjoniannetuste ajaloos enneolematu. Viimase ligi 50 aasta jooksul on divisjonid saanud kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetusi kordamööda kindlas järjekorras. Kuid pärast selle aasta jaanuaris Haitil toimunud maavärinat palusid koguduse juhid Kesk-Aafrika Läänedivisjonilt, kes pidi järgmisena annetusi saama, seekord kõrvale jääda, nii et meie kogudusepere saaks aidata maavärinas purunenud või tõsiseid kahjustusi saanud kirikuid ja teisi hooneid üles ehitada. Kesk-Aafrika Läänedivisjon saab annetused 2011. aasta kolmandas kvartalis.

Ülesanded

Inter-Ameerika Divisjonis on Kesk-Ameerika riigid, Lõuna-Ameerika neli kõige põhjapoolsemat riiki ning Kariibi mere saared. Ühel neist saartest, Hispaniolal, asuvad Dominikaani Vabariik ja Haiti.

Haiti on läänepoolkera vaeseim riik ja üks vaesemaid maailmas. Sellest hoolimata annavad 330 000 adventisti kümnise kohta rohkem annetusi kui üksi teine riik või unioon Inter-Ameerika Divisjonis. Vaesus paneb neid taeva järele igatsema ning nad püüavad sinna kiiresti saada ja võimalikult palju inimesi kaasa võtta.

12. jaanuaril 2010. aastal raputas Haiti kesk- ja lõunaosa, kaasa arvatud pealinna Port-au-Prince'i, 7-palline maavärin (Richteri skaala järgi). Maavärin purustas või kahjustas tõsiselt kodusid, koole, äri- ja valitsushooneid; surma sai üle 200 000 inimese. Tuhanded said vigastada ning miljonid kaotasid oma kodu ja kogu varanduse. Valitsus andis korralduse kõigil maavärinapiirkonna elanikel hoonetest eemale hoida, kuni nende ohutus on selgeks tehtud. Äkitselt oli suur osa pealinlastest kodutud.

Maavärin purustas või kahjustas tõsiselt 115 adventkirikut, mis on üks neljandik riigi adventkirikutest. Lisaks said suuremaid ja väiksemaid kahjustusi paljud koolid ja koguduse peakorter. Haitil on kiriku kaotamine katastroof, sest kirik on usklite kogukonna süda. Sageli on kirikutes rohkem kui üks jumalateenistus, et kõik osaleda soovijad mahuksid ruumidesse. Usklitel läheb aastaid isegi lihtsa palvela jaoks vahendite kogumisega ning sellise mastaabiga kaotus halvab meie usklite misjonitöö aastateks, kui meie neid ülesehitustöös ei aita.

2. oktoober 2010
Haiti

Israel Leito

Raputatud, kuid siiski püsiv

Israel Leito

Haiti on läänepoolkera vaeseim riik. Isegi tavalistes oludes on elu Haitis raske, ent jaanuaris Haitit tabanud maavärin põhjustas kujuteldamatut hävingut – selle tagajärjel hukkus üle 200 000 inimese ning purunes üle 250 000 kodu, kooli, kiriku, äri- ja valitsushoone ning miljonid jäid ilma elatise teenimise võimalusest.

Seitsmenda päeva adventiste on Haitil üle 335 000. Nad loodavad, et Jeesus tuleb varsti. Kuigi Haiti adventistid on maailma vaeseimate hulgas, annavad nad misjoniannetusi kümnisega võrreldes suuremas kogu-

ses kui ükski teine unioon Inter-Ameerika Divisjonis.

Haiti on loodusõnnetustega harjunud. See asub Kariibi orkaanivöös ning seda tabab peaaegu iga aasta üks hävitav orkaan või isegi mitu. Paduvihmad tekitavad sageli tohutuid mudalaviine ja üleujutusi, mis võtavad inimesi ja hävitavad inimeste vähest omandust.

Kuid see maavärin on kõige laastavam loodusnähtus, mis on Haitit selle põlvkonna jooksul tabanud. Selle episenter oli pealinna Port-au-Prince'i lähedal, kus elab ligikaudu kolmandik Haiti rahvastikust. Purrustused ajasid põhimõtteliselt kõik kodudest välja tänavatele.

Kuid katastroofi ajal ja sellele järgnenud päevadel püüdsid Haiti adventistid ligimesi aidata, pakkudes laagrikohti ja jagades toitu, mida oma vähete rahadega ostsid.

Tuhanded Haiti adventistid kaotasid peaaegu kõik, kaasa arvatud võimalused elatist teenida. Kuid nad on pööranud oma tähelepanu teiste aitamisele. Me võime olla uhked selle üle, mida meie Haiti vennad-õed oma laastatud kodumaal Jumala nimel teevad. Sadade Haitile appi tulnud adventistide – arstide, meditsiiniõdede, päästetöötajate – abil, kes kasutavad oma oskusi tervise, lohutuse ja lootuse toomiseks, tõuseb see raputatud riik taas jalule.

Järgnevatel nädalatel kuulete lugusid usust, ohvri-meelsusest ja misjonivaimust, mis iseloomustab Haiti usklikke. Nii moodustub väike aken, mille kaudu näeme Haiti usklike erakorralist usku, kui nad valmistavad inimesi Issanda taastulekuks.

Meie vennad ja õed Haitil on hea näide Kristusesarnasest elust. Nad usaldavad Issandat täielikult ning järgivad Tema juhtimist, teenides teisi omakasupüüdmatult isegi kohutava looduskatastroofi tingimustes.

Kohe pärast maavärinat külastas ühe koguduse vanem kõiki koguduseliikmeid, et nende olukorrast teada saada. Teine kogudus, kelle kirik sai tõsiseid kahjustusi, pani rahad kokku, et pakkuda kiriku maal del peavarju, toitu ja lohutust. Üks kogudus kogunes oma purustatud kiriku juurde ja koristas kiviprügi käsitsi ära, et nad saaksid hingamispäeval jumalateenistust pidada. Troopilise päikese ja tugevate sesoonvihmade eest kaitseb neid ainult present. Nad istuvad vähestel pinkidel, mis neil õnnestus kord nii armsast kirikust välja kaevata, kuid nad peavad koos jumalateenistusi ja kutsuvad ka lähedasi ühinema.

Adventülikoolist, mis asub linna kõige raskemate kahjustuste piirkonnas, on saanud varjupaik kuni 20 000 inimesele, kes ei saa kodudesse tagasi pöörduda. Adventistid hoolitsevad selle eest, et uued naabrid kuuleksid võimalikult palju nende usust, mis püsib isegi lootusetutel aegadel.

Meie annetused selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval lähevad Haiti usklikke abistamiseks. Nende rahade abil ehitatakse üles mõned rohkem kui sajast maavärinas purustatud või tõsiselt kahjustatud kirikust. Meie annid aitavad jätkata tööd riigis, kus adventistid on tuntud usuinimestena.

Issand kinnitab oma rahvast ning annab jõudu killud kokku korjata ja edasi elada. Ta annab neile enneolematud võimalused usust tunnistamiseks. Nad soovivad ülemaailmselt koguduselt abi ja toetust sel katsumuste ajal.

Adventistid täidavad seda riiki jätkuvalt tõega, mida meie tunneme. Hakake juba täna planeerima, kuidas anda 26. detsembril erakorraline annetus, mis aitab üles ehitada Haiti koguduse infrastruktuuri.

Israel Leito on Seitsmenda Päeva Adventistide Inter-Ameerika Divisjoni esimees

Lühidalt

* Haiti on iseseisev riik Kariibi meres. Hispaniola saart jagatakse Dominikaani Vabariigiga.

* Haiti on läänepoolkera vaeseim riik ja üks vaesematest maailmas.

* Suur osa Haitist on mägine, kuid umbes 40 protsenti maast on puhastatud teravilja kasvatamiseks. Pärast 200 aastat põlluharimist on pinnas kurnatud.

9. oktoober 2010
Haiti

Jean Josue Pierre

Varjupaik tormis

Jean Josue Pierre

Pärast Haitit raputanud maavärinat sai adventülikool ajutiseks koduks rohkem kui 10 000 inimesele.

12. jaanuaril hommikul 2010. aastal oli umbes 700 Haiti adventülikooli tudengit kogunenud kooli auditoriumisse palveteenistusele. Äkitselt hakkas hoone värisema, kuna piirkonda raputas 7-pallise magnituumdiga maavärin, mille tagajärjel sai üle 200 000 inimese surma ja tuhanded vigastada. Ükski selles hoones jumalateenistusel viibinud tudeng ei saanud tõsiselt viga, seda tänu ülikoolihoone kvaliteetsele ehitusele ja Jumala kaitsvale käele.

Valitsusametnikud käskisid järelvärinate kartuses kõigil kodudest ja avalikest hoonetest lahkuda. Inimesed põgenesid kõigile avatud maa-aladele, mis läheduses olid.

Ülikoolilinnakus asuv adventraadiojaam oli üks kahest või kolmest jaamast, mis jäi eetrisse ning edastas maavärinale järgnenud kriitiliste tundide jooksul erakorralist teavet. Sel ajal olid mobiiltelefonid kasutatud, kuid uudised kriitilise tähtsusega. Adventjaam edastas maavärinale järgneval päeval uudiseid, meditsiinilist infot ja erakorralisi teateid. Raadios mängiti julgustavaid saateid ja kuulutati lootusesõnumit. Ja kõigi kannatada saanud piirkonna adventistide jaoks sai raadiost hingamispäeva hommikul kirik.

Adventülikooli linnakusse voolas rohkem kui 10 000 inimest, kes otsisid ohutut kohta ja varjupaika. Ülikooli personal organiseeris telklinnaku ja püüdis kodutuks jäänud inimeste hulgas korda luua. Adventistide ülemaailmne abiorganisatsioon ADRA tõi pagulastele toitu, presente ja hügieenikomplekte. Peale selle ehitasid ADRA töötajad välikäimalad ja dušid ning paigaldasid veepuhasti, et varustada ülikoolilinnakusse võrsunud väikest linna puhta joogiveega.

Ülikooli kõrval asuvas adventhaiglas tegutsesid Loma Linda ülikooli meditsiinitöötajad, kes ravisid esimese maavärinale järgnenud kuu jooksul rohkem kui 6000 patsienti.

Haiti adventülikooli prantsuse keele õpetaja Charles Ernst ja tema kolleegid pidasid linnakus kolm korda päevas jumalateenistusi. Neid edastati valjuhääldite süsteemi kaudu, mille oli annetanud üks koguduseliige. Sõnumid olid värskendavad nagu külm vesi janunevatele hingedele.

Haiti adventkogudustes on tavaliselt jaanuaris, mil maavärin Haitit tabas, evangeelsete koosolekute pidamise aeg. Seepärast alustas ülikool neli päeva pärast maavärinat evangeelsete koosolekutega kooli jalgpalliväljakul. Ja inimesed tulid. Rohkem kui kunagi varem soovisid nad kuulda Jumala Sõna. Ligi 6000 linnakus elavat adventisti palvetasid oma uute naabritega koos ja innustasid neid Jumalat usaldama.

Kaks kuud pärast maavärinat elavad inimesed ikka veel telkides. Kuigi inimestel on lubatud kodudesse tagasi pöörduda, pole tuhandetel enam kuhugi minna. ADRA abistab jätkuvalt inimesi. Töötajad jagavad suurtes kogustes ube, riisi ja muid toiduaineid, puhastavad joogivett ning hoolitsevad hügieeni tagamise eest, et takistada haiguste levikut.

Kohe kui valitsus annab loa koolid taas avada, kavatseb adventülikool kursusi jätkata, kuigi 40 protsenti linnaku hoonetest on kahjustatud. Naiste ühiselamu on vaja uuesti üles ehitada ning klassiruumid vajavad remonti. Adventistide vabatahtlike organisat-

sioon Maranatha Volunteers International on toonud mõned suured telgid klassiruumideks, nii et tudengid saavad õpinguid jätkata. Samal ajal tehakse plaane statsionaarsete hoonete ehitamiseks.

Aasta enne maavärinat avas ülikool linnakus betoonplokke tootva tehase, mis suudab valmistada iga päev kolme maja jagu plokke. Tööstus ei saanud maavärinas kahjustada ning see on võtnud ülikooli eelisjärjekorda ja toodab plokke linnaku ülesehitamiseks.

Haiti ülikooli personal ja tudengid teevad kõik, mis suudavad, et tuua Haiti elanikele lootust. Nad kuulutavad Jeesuse armastusest sõnade ja tegudega, aidates naabreid, jagades toitu, ravimeid ning peavarju. Nad püüavad jätta kogukonnale ja Haiti riigile kestva mulje.

Jean Josue Pierre on Haiti adventülikooli president; Charles Ernst on ülikoolis õppejõud; Saint-Louis Pierre, Haiti uniooni haridus- ja kirjastusosakonna juhataja, aitas selle loo valmimisele kaasa.

Lühidalt

* Haiti adventülikool asub Port-au-Prince'i eeslinnas, piirkonnas, mis sai maavärina tõttu eriti raskelt kannatada.

* Maavärina ajaks oli ülikooli nimekirjas umbes 750 üliõpilast. Ülikool keskendub teenimistööks ettevalmistamisele teoloogia, hariduse ja haigepõetamise valdkonnas.

* Ülikool on plaanis uuesti avada kohe, kui valitsus on leidnud linnakus elavatele koduta jäänud inimestele uued kodud.

16. oktoober 2010
Haiti

Evanose Beauville

Raskete aegade kiuste

Evanose Beauville

Mina olen Evanose. Ma olen Port-au-Prince'is asuva Haiti adventülikooli linnaku meditsiiniõde. Mind õpetati välja hädaolukordade jaoks, kuid selle aasta alguse kohutava maavärina ajal ja sellele järgnevatel päevadel seisin silmitsi oma elu suurima väljakutsega.

Kui Lõuna-Haiti Port-au-Prince'i piirkonda raputas maavärin, oli mul ülikooli õendustudengitega just praktiline töö käsil.

Kui hoone hakkas värisema, hüüdsin: „Kõik välja!“ Tudengid jooksid minust mööda välja. Ma ajasin nad hoonest eemale ning maa värises ikka veel meie all.

Kohe pärast maavärina lõppu ei mõistnud me, kui

tõsine see oli olnud. Üsna pea nägime mehi ja naisi suundumas lähedal asuva adventhaigla poole. Mõnedel olid veritsevad haavad, teistel oli kõndimisel abi vaja, mõnesid lausa kanti. Kuid varsti tulid kergemate vigastustega inimesed tagasi teatega, et haigla on üle ujutatud patsientidega, kel on eluohtlikud vigastused ning teised saadeti tagasi. Mind paluti appi.

Ülikooli laekur pöördus minu poole. „Sa oled medõde,“ ütles ta. „Kasuta kõiki meditsiinilise vahendeid, mis meil linnakus on; aita neid inimesi nii, kuidas vähegi suudad.“

Seadsin sisse esmaabipunkti linnakus suure mangopuu all ning inimesed võtsid järjekorda, et abi saada. Mõne minutiga olid kõik ravimid ja muud vahendid otsas. Tudengid ja õppejõud pakkusid abi ning nad otsisid kokku kõike, mis vähegi võimalik. Nad küsisid linu, mida sai ribadeks rebida ja haavade sidumiseks kasutada. Kasutasime kingapaelu þguttidena ja lõikasime puuoksi tilgutikottide hoidmiseks. Õpetasin kõiki, kes soovisid, kuidas hoolitseda lahtiste haavade eest ja mida teha luumurdude puhul. Me töötasime usinasti, kuid vigastatute hulk ei vähenenud kuidagi.

Neljal lapseootel naisel algas sünnitegevus. Meil õnnestus kahe lapse elu päästa, kuid teiste päästmiseks ei olnud ressursse. Töötasime ööpäevaringselt mitu päeva, magades ainult vahel harva mõne minuti

kaupa. Alles kolme päeva pärast jõudsid haiglasse ja ülikoolilinnakusse esimesed lisajõud arstide ja medõdede näol.

Paljud juhtumitest, millega pidin tegelema, olid liiga tõsised, et õde neid raviks. Nad oleksid pidanud minema arsti juurde, kuid arste ei olnud. Tegelikult saatis haigla inimesi hoopis minu juurde.

Minu juurde tuli nuttes teismeline tütarlaps. Ta oli kaotanud vasaku käe kolm sõrme. Vanemad olid mässinud käe riidesse, kuid verejooks ei olnud peatunud ning käsi oli põletikus. Tüdrukul oli kõrge palavik. Pesin ta käe isetehtud antiseptilise lahusega ja leotasin ta kätt tund aega. Seejärel eemaldasin surnud naha ja põletiku ning määrasin haavale antibiootilist kreemi. Mul ei olnud enam steriilseid sidemeid, seepärast kasutasin haava jaoks linadest valmistatud sidemeid. Töötamise ajal palvetasin. Ma teadsin, et kuigi ma teen oma parima, võib tüdruk siiski surra. Nelja tunni pärast alanes palavik ja jäigi nii. Isegi nüüd, kuu aega pärast maavärinat, käib ta iga päev sidemeid vahetamas ning selle käigus hoolitsetakse, et ei tekiks enam põletikku.

Kuigi ADRA-st, Dominikaani Vabariigist ja Puerto Ricost saabus abi kiiresti, läks siiski mitu päeva, enne kui Haitile jõudis piisavas koguses meditsiinitöötajaid

ja vahendeid, et leevendada kõige kriitilisemat puudust. Meeskonnad ADRA-st, Loma Linda ülikoolist ja paljudest teistest kogudusega seotud organisatsioonidest tulid appi ning ma sain saata kõige tõsisemate vigastustega patsiendid haiglasse korralikule ravile.

Ma töötan jätkuvalt medõena ülikoolilinnakus, mis on praegu koduks rohkem kui 10 000 ajutisele elanikule. Suurem osa neist elab telkides, kuni jõutakse teha statsionaarsemaid korraldusi.

Ma ei suuda ette kujutada, kui palju inimesi oleks surnud, kui ei oleks olnud adventkogudust. Sel ajal kui ADRA toob jätkuvalt toitu ja esmatarbekaupu, aitavad Loma Linda ülikooli ja teiste adventhaiglate töötajad kogu maailmast tagada meditsiinilist abi igal tasandil.

Ma tänan Jumalat adventülikooli eest, kus ma sain hariduse nõudliku medõe käe all, kes nõudis mult oma parima andmist. Ta valmistas mind ette sellisteks rasketeks aegadeks.

Teie misjoniannetused toetavad jätkuvalt adventhaiglat, adventülikooli ja teisi Haitil asuvaid misjoni-ettevõtmisi, mis selleaastase maavärina ajal ja järel on sadade, võib-olla ka tuhandete inimeste jaoks olnud piiriks elu ja surma vahel. Aitäh teile!

Lühidalt

* Läänepoolkera vaeseim riik Haiti kannab suuri kaotusi orkaanide ja troopiliste tormide tõttu. 2008. aastal tabas Haitit terve rida selliseid torme, mille tõttu jäi koduta 800 000 inimest. Tormide tõttu tekivad sageli üleujutused ja mudalaviinid, sest maa on taimestikust üsna tühjaks tehtud. See maavärin purustas tormide eest kaitseks betoonplokkidest ehitatud tsementkatustega majad.

* Ligi kolmandik Haiti 9 miljonist elanikust elab Port-au-Prince'is ja selle ümbruses, kus on selle laastava maavärina epitsenter.

23. oktoober 2010
Haiti

Iney ja Maguey Laguerre

Päästetud selleks, et tunnistada teistele

Iney ja Maguey Laguerre

[Paluge see minavormis lugu ette kanda kolmel inimesel – jutustajal ja abielupaaril.]

Jutustaja: Iney ja Maguey on pealinna Port-au-Prince'i kümnetest kogudustest ühe aktiivsed liikmed. Neile meeldib teistele Jumala armastust näidata.

Pärast maavärinat 12. jaanuaril 2010. aastal muutus nende elu, kuid soov jagada Jumala armastust jäi püsima. Nende lugu on tüüpiline tuhandetele adventkristlastele, kes elasid üle ühe raskeimatest katastroofidest, mis on seda riiki viimase saja aasta jooksul tabanud.

Iney [mees]: olin just lõpetanud päeva viimase loengu riiklikus ülikoolis, kus ma töötan. Korjasime tudengitega raamatuid kokku ning valmistusime ruumist lahkuma, kui hoone hakkas äkitselt värisema. Lagi langes sisse ja põrand jalge all andis järele. Meie peale kukkusid tohutud betoonikamakad. Siis kaotasin teadvuse.

Maguey [naine]: mina olin just teel töölt koju, kui maa vappus nii tugevalt, et oleks mu peaaegu ümber kukutanud. Sellele järgnes piksetaoline mürin ning tõusis tihe, hinge mattev tolm. Kui maa uuesti värises, kuulsin meeleheitlikke abikarjeid.

Iney: kui ma teadvusele tulin, kuulsin enda ümber halamist. Püüdsin end liigutada, kuid jalas oli tohutu valu – ma olin tala all kinni. Seejärel kuulsin väljastpoolt hääli. Keegi tuli meile appi. Tolmune valgusava muutus aina suuremaks ning peagi sisenesid päästjad. Keegi pühkis kiviprügi mu ümbert ja tõstis tala jala pealt ära. Nad aitasin mind kokkuvarisenud hoonest välja. Mind viidi autosse ja sõidutati haiglasse. Kuid haigla põrand oli vigastatuid täis, nii manööverdasid päästjad ummistunud tänavaid mööda teise haiglasse. Kuid ka see oli patsiente kuhjaga täis ja minu jaoks polnud ühtki arsti.

Kuus tundi sõitsid mu sõbrad abi otsides haiglast haiglasse. Viimaks jõudsid nad adventhaiglasse, kus

mind vastu võeti. Vähestel tööl olevatel arstidel ja õdedel oli palju tõsisemaid juhtumeid kui minul, see pärast tuli mul oodata. Ma teadsin, et mu jalaluu on kahest kohast murdunud ning parema käe kaks sõrme olid muljutud.

Maguey: telefoniliinid olid tummad ja ma ei saanud Iney'd kätte. Ma kiirustasin koju, lootes teda sealt leida. Kuid maja oli tühi. Ma sammusin edasi-tagasi ja palvetasin. Ma ei osanud muud teha. Telefonid ei töötanud.

Mitu tundi hiljem tulid kaks koguduseliiget mulle ütlema, et nad olid näinud Iney'd adventhaiglas. Ta oli elus, kuid raskelt vigastatud. Ma haarasin kaasa mõned asjad ja kiirustasin haiglasse, mis asus kõigest 30-minutilise teekonna kaugusel.

Veidi enne keskööd leidsin oma abikaasa haigla õuel suure puu all kandraamil lamamas. Haigla oli maavärinas terveks jäänud, kuid järeltõugete kartuses pidid kõik väljas viibima. Vähesed meditsiinitöötajad, kel oli õnnestunud pärast maavärinat haiglasse jõuda, liikusid maapinnal lebavate patsientide vahel.

Iney: mul olid kohutavad valud ja haiglal olid ravimid otsa saanud. Mul oli nii hea meel, kui nägin oma naist, kes oli terve.

Maguey: ma andsin Iney'le vett juua. Teadsin, et ilma meditsiinilise abita ta sureb. Ma palvetasin lak-

kamatult ega lahkunud tema kõrvalt.

Kui arst lõpuks sai Iney'ga tegeleda, ütles ta, et jalg ja kaks sõrme tuleb amputeerida. Vaatasin, kuidas mu abikaasa kanti ajutisse operatsioonitelki, mis oli haigla kõrvale püstitatud.

Iney: jala ja sõrmede kaotus oli raske, kuid ma olen tänulik, et jäin elama. Ma mõtlen oma õpilastele, kes sel pärastlõunal klassiruumis surid. Täna Jumalat võimaluse eest Teda veel teenida, võimaluse eest rääkida teistele Jumala armastusest.

Me oleme naisega rajanud koguduse, mis on nüüdseks mitmesajaliikmeline. Me tahame jätkata koguduste rajamist. Me soovime, et kõik, mida teeme, võiks olla Jumala austuseks.

Jutustaja: selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused aitavad meie õdedel ja vendadel Haitil ehitada üles selle aasta alguse maavärinas purunenud või kahjustatud kirikud, et nad saaksid jätkata usust tunnistamist, nagu nad seni on ustavalt teinud. Palun mõelge juba praegu sellele, et annate 26. detsembril erilise annetuse, mis on ohvriand Jeesusele ja Tema lastele Haitil.

Misjoniteated

* Umbes 80 protsenti haitilastest on katoliiklased. Suurem osa on nimekristlased ja paljud kombineeri-

vad kristliku usu Aafrikast pärineva voodoooga, vaimude teenimise vormiga.

* Seitsmenda Päeva Adventkogudus on Haiiti suurim ja ainus protestantlik usulahk umbes 320 000 liikmega. See teeb ühe koguduseliikme iga 30 inimese kohta ehk 3 protsenti rahvastikust.

* Adventistidel on Port-au-Prince'is 70-kohaline haigla. Esimesel maavärinajärgsel kuul raviti haiglas rohkem kui 6000 patsienti.

30. oktoober 2010
Haiti

Yves Joseph

Nüüd on sobiv aeg

Yves Joseph

*[Paluge see minavormis lugu meesterahval ette
kanda.]*

Ma olen raamatupidaja ehitusfirmas. Töötasin koos oma kolleegi Ronaldiga, kui Haitit 12. jaanuaril maavärin tabas. Maa kõikus ja hoone värises. Kui betoonlagi varisema hakkas, sööstis Ronald ukse poole, kuid mina ei olnud piisavalt kiire. Tohtu suured betoonikamakad sulgesid mu kirstusuurusesse lõksu. Ma teadsin, et raskus võib iga hetk nihkuda ja mind lõmastada.

„Ronald, kas sa kuuled mind?“ hüüdsin ma.

„Jah,“ vastas ta, „üks tugipost kukkus mulle peale. Ma ei saa liigutada.“

„Palvetame,“ hüüdsin ma talle tagasi. Ronald ei olnud kristlane, kuid ma tahtsin, et ta teaks, et Jumal on meiega. „Armas Jumal,“ palvetasin ma valjult, et Ronald kuuleks, „tänan sind, et hoidsid meie elusid. Palun ole meiega ja saada keegi meid siit välja päästma.“

Ronald palvetas järgmisena. „Issand, anna mulle andeks,“ ütles ta valuga täidetud häälel. „Ma olen valmis sind järgima. Palun, päästa mind.“

Ma tundsin oma betoonkarbi sees Jumala rahu ning palvetasin, et ka Ronald sama tunneks.

„*Keegi ei tea, et me siin oleme,*“ mõtlesin ma. Võtsin telefoni ning saatsin sõnumi oma naisele, kogudusevanemale ja mõnele kolleegile, teatades, et oleme siin kahekesi elus, kuid hoones lõksus. Naine helistas mulle tagasi. Nii lohutav oli tema häält kuulda. Seejärel jäi telefon tummaks.

Ma teadsin, et inimesed tulevad ja püüavad meid päästa. Ma teadsin, et koguduseliikmed palvetasid meie pärast. Ma ei kuulnud midagi, kuid Ronald oli uksele lähemal. „Ma kuulen kedagi laulmas,“ ütles ta.

Mina kuulsin oma betoonkongis ainult juhuslikke helisid ja Ronaldi oigeid. Öhtu läks üle ööks ning ootamine muutus pinevamaks. Mu suu oli kuiv nagu liivapaber ja ma soovisin natukenegi vett.

„Ma suren,“ oigas Ronald aeg-ajalt.

„Ära kaota usku!“ palusin ma Ronaldit. „Jumal aitab meid.“ Ma palvetasin öö jooksul mitu korda valjusti, nii Ronaldi kui ka enda pärast.

Vahepeal jäin öösel pisut tukastama ning ärkasin Ronaldi hüüete või oiete peale. Kui ma ärkasin ja taipasin, et ta on mõnda aega vait olnud, siis hüüdsin teda.

„Me ei surnud, kui hoone kokku kukkus,“ ütlesin ma. „See tähendab, et Jumalal on meie jaoks plaan. Palume, et saaksime teada, mida Jumal meilt ootab.“ Siis ma palvetasin ja Ronald ütles vahepeal aamen.

Ma palvetasin ka vaikselt, paludes Jumalat tarkust Ronaldiga rääkimiseks. Ma tundsin, et pean paluma Ronaldil taas minuga koos palvetada. „Kui sa võtad palveks kogu oma usu kokku, siis Jumal kuuleb ja vastab,“ ütlesin ma. Seejärel ma palvetasin: „Issand, andesta meile meie eksimused ning võta meid oma lasteks.“

„Jumal, kui sa mind siit välja aidad,“ lisas Ronald, „siis annan ma kogu oma ülejäänud elu sinule.“

Ma ei näinud oma karbist midagi, kuid teadsin, et päev pidi juba käes olema. Siis kuulsin Ronaldi häält. „Ma olen siin! Ma näen teid. Aidake mind siit välja!“

Mu pulss kiirenes lootusest, kuigi Ronaldi hääl pani mind muretsema – see kõlas väga nõrgalt.

Ma ootasin oma väikeses ruumis, kuulatades iga heli. Aeg lausa seiskus ning ma sõandasin vaevu hingata, kartes, et ma ei kuule muidu helisid, mis näitaksid päästjate lähenemist.

Siis kuulsin hõikeid. Päästjad olid jõudnud Ronaldini! Ta oigas, kui nad tema kehalt poste ära tõstsid. Seejärel hüüdsid päästjad mind ja ma vastasin, juhatades neid, kuni nad leidsid mu kambri ja hakkasid läbi puurima. Kui viimaks tolm minu väikesesse kongi tungis ja ma väljaspool tuhmi valgust nägin, püüdsin liigutada oma krampi jäänud liikmeid ning astusin kiviprügist välja.

Ma küsisin päästjatelt Ronaldi kohta ja üks neist osutas autole, kus arst tagaistme kohale kummardus. Kiirustasin auto juurde ja võtsin Ronaldi käe. „Ära unusta, mida sa Jumalale lubasid,“ ütlesin ma.

„Jah, mul on see meeles,“ sosistas ta.

Minu naine ja kaaskoguduseliikmed olid minu ümber ja tänasid Jumalat meie päästmise eest. Linn oli varemeis, kuid meie vaim sai uut jõudu. Suundusime aeglaselt kodu poole.

Järgmisel päeval sain teada, et Ronald oli vigastustesse surnud. Püüdsin tema matusele kogunenutele sisendada lootust. Meenutasin meie viimaseid tunde koos, rääkides, kuidas Ronaldil oli usaldanud Jumalat, kes igatseb kõiki päästa, ja et Jumal oli Ronaldi palvet kuulnud.

Mul on hea meel, et Jumal kasutas mind Ronaldi juhtimisel Jeesuse juurde. Ma tean, et ühel päeval näen ma teda jälle – sel päeval, kui me mõlemad näeme Jeesust palgest palgesse.

Lühidalt

* Haitil on vähe tööstust. Enamikul haitilastest on raskusi igapäevaeluga toimetulekus. Umbes 65 protsenti rahvastikust elab vaesuses ning maapiirkondades on see protsent kuni 80.

* Kuigi haridus on tasuta ja kohustuslik lastele vanuses 6 kuni 11, ei saa paljud lapsed koolis käia koolivormi, õpikute ja muude vahendite maksumuse ning koolide või õpetajate puudumise tõttu. Umbes pool täiskasvanud elanikkonnast oskab vähemalt mingil tasemel lugeda või kirjutada.

6. november 2010
Haiti

Eitenne, Venique ja sõber

Kaljule ehitatud kirik

Eitenne ja Venique

Kui maa jalge all värisema hakkas, tuikus 21-aastane Haiti maanaine Etienne varisevast majast välja ja astus kiviprügiga üle külvatud tänavale. Sel hetkel oli tal ohutu olla, kuid ta oli kodutu.

Etienne teab, mida tähendab ilma koduta olemine. Kahe aasta eest oli tema küla üleujutustes hävinud. Vend oli soovitanud tal kolida tuttava pere juurde Port-au-Prince'i.

Etienne sai teada, et võõrustajate pere olid seitsmenda päeva adventistid. Ta ei olnud usust huvitatud, aga kuna ta oli majas külaline, siis käis ta pererahva-

ga koos kirikus ja erilistel jumalateenistustel. Kuid usk ei olnud tema jaoks oluline, kuni maavärin hävitas kõik, mis tal oli.

Ta püüdis rahu säilitada ning mõtles: „*Ma olen kodutu, kuid ma olen elus.*“ Eitenne kuulis, et läheduses asuv kivipaljandile ehitatud adventkirik pakub peavarju maavärinas kodutuks jäänuille. Järgmisel hommikul vara asus ta kiriku poole teele.

Etienne peaaegu arvas, et ta saadetakse tagasi. Pealegi polnud ta adventist. Talle isegi ei meeldinud adventistid. Kuid diakon naeratas ja tervitas teda lahkelt. Seejärel näitas ta Etienne'ile koha presendi all, kuhu ta sai jääda. Etienne leidis pappkasti ja harutas selle endale voodiks lahti. Keegi pakkus talle süüa ja ta võttis selle innukalt vastu. Riiki ei olnud saabunud veel mingi abi ning polnud veoautosid, mis oleks toonud süüa ja muud vajalikku. Etienne mõistis, et koguduseliikmed olid oma napid vahendid kokku pannud ning valmistasid lihtsa toidu ubadest ja riisist neile, kes nüüd kirikuümbrust oma koduks nimetasid. Nad ei küsinud mitte midagi vastutasuks.

Järgmisel päeval levis kuuldus, et evangeelsed koosolekud, mille maavärin oli katkestanud, jätkuvad sel õhtul. „*Jumal kutsub mind,*“ mõtles Etienne. „*Ma lähen ja seekord ma ka kuulan.*“

Etienne ühines teistega, kes olid kiriku aias varjapaiga leidnud. Ning aiavärvast tuli koosolekule veel sadu inimesi. Enne maavärinat olid evangeelsete koosolekute külastajad täitnud 2000-kohalise kiriku. Üle poole neist ei olnud adventistid ning juba olid umbes 250 neist palunud ristimist. Mõned ei olnud kindlad, et inimesed pärast katastroofi tagasi tulevad. Kuid nad tulid.

Kuna kirik oli püsima jäänud ja järeltõuked kõmisesid ikka veel piirkonnas, istusid inimesed jumalateenistusel väljas maas. Kõneleja oli Venique, noor naine, kes oli adventusu leidnud aastaid tagasi, kui Jumal oli saatnud talle unenäo ning naaber oli kutsunud ta umbes samasugustele koosolekutele Haiti teises piirkonnas. Sellest ajast alates on ta kõnelenud kümnetel evangeelsetel koosolekutel üle kogu Haiti* .

Venique tänas alustuseks Jumalat, et nii paljud olid koosolekule kogunenud. Ta ei mõelnud rusuhunnikuks muutunud koolihoonele, kus ta kunagi oli õpetanud, vaid keskendus näljaste hingede teenimisele.

Kui Etienne Venique'i kuulas, mõistis ta, et oli seda naist varem kuulnud. Tol korral oli ta koosolekul käinud kohusetundest ning oli eiranud kutset võtta Jeesus oma Päästjaks. Seekord oli asi teisiti.

„Ma teadsin, et Jumal andis mulle uue võimaluse võtta vastu Tema armastus ja pääste. Ma teadsin, et

Jumal ootab mind enda lapseks.“ Sel õhtul andis Etienne oma elu Jumalale ja palus ristimist.

Kogu Haitil peavad adventkogudused tavaliselt jaanuaris evangeelseid koosolekuid. Suurema osa neist viivad läbi koguduse lihtliikmed nagu Venique. Kuigi maavärin katkestas koosolekud, jätkas enamik kirikuid alustatud programmi esimesel võimalusel. Ja inimesed tulid.

Kogudusele kuuluvatel maadel, kuhu inimesed tulid varju otsima, peetakse lisaks õhtustele evangeelsetele koosolekutele kaks-kolm korda päevas erilisi jumalateenistusi raadio kaudu. Kodu kaotanud inimesed on tänulikud vaimuliku sõnumi eest, mis toob probleemide ja segaduse keskel rahu ning lootust.

Jumal töötab oma rahva kaudu Haitil, et tuua inimesi enda juurde. Meie selle kvartali misjoniannetused aitavad üles ehitada mõned 55 kirikust, mille purustas selle aasta alguse jaanuaris toimunud maavärin. Veel 60 kirikut said keskmiselt või tõsiselt kahjustada ning adventülikoolil on vaja ühiselamud remontida või uuesti ehitada. Haiti vajaduste katmiseks on vaja rekordilist annetust, kuid Jumal õnnistab meid, kui töötame sel äärmuslikul ajal koos.

Misjoniteated

* Haiti adventistid on usuinimesed. Iga aasta jaanuaris peab suurem osa adventkogudusi kahe või kolme nädala jooksul evangeelseid koosolekuid. Väga paljusid evangeelseid seeriaid peavad tavalised koguduseliikmed, nagu Venique, või ülikooli teoloogiaturgendid.

* Liikmed püüavad aktiivselt aidata kogukonnas neid, kel on vähem õnne olnud. Pärast maavärinat panid paljud kogudused toidu ja raha kokku, et tagada linnakutes ja läheduses elavatele põhitoidus.

13. november 2010
Haiti

Sebastien

Varemetest päästetud

Michael Wolcott

Kaheksa-aastase Sebastieni elu ei ole kerge olnud. Ta ei ole kunagi oma isa tundnud ning ema suri, kui ta oli seitsmeaastane. Ta elas vanaema juures Port-au-Prince'is Haitil. 12. jaanuaril 2010. aastal oli ta koos vanaemaga ja neil oli sõber külas, kui maa hakkas tugevasti värisema. Seinad varisesid ja lagi kukkus sisse, jättes neid tonnide raskuse kiviprügi alla.

Sebastieni tädi hoolitses, et tema enda neli last oleks ohutus kohas ning kiirustas seejärel maja juurde, kus elasid Sebastien ja tema vanaema. Majast oli alles ainult kivihunnik. Keegi ütles tädile, et majas sees

ei saanud keegi elama jääda. Sebastieni tädi nuttis oma ema ja õepoja pärast.

Kaks päeva hiljem läks üks naaber mööda ja kuulis kivihunniku alt häält. Ta peatus ja kuulatas. Keegi oli kivide ja betoonikamakate all elus! See oli laps. See oli Sebastien.

„Kas sa oled üksi?“ küsis mees.

„Mu vanaema ja sõber on ka siin,“ ütles Sebastien, „kuid nad ei liiguta. Ma arvan, et nad on võib-olla surnud. Mu jalg on mingite kivide all kinni ja ma ei saa seda välja tõmmata.“

„Oota natuke!“ ütles mees. „Me aitame su välja.“ Mitu meest hakkasid kiviprügi koristama, et poissi kätte saada, kuid asi edenes aeglaselt.

Sebastieni tädi sai teada, et tema õepoeg on elus, kuid kivihunniku all kinni. Ta kiirustas kohale ja nägi, kuidas mehed palavikuliselt Sebastienini jõudmiseks vaeva nägid, aga nad ei jõudnud temani veel teise päeva õhtuks. Mehed pidid kaevamise lõpetama. Sebastien palus, et keegi jääks tema juurde, ta ei tahtnud ükski olla.

Järgmisel hommikul vara tõstsid kaks meest jälle kive ja prügi ära, et poissi vabaks saada. Kuid mõne aja pärast tuli üks meestest välja. „Seal ei ole piisavalt ruumi kahele,“ ütles ta. Mõned tunnid hiljem komberdas rusudest välja teine mees, kandes Sebastieni kätel. Tädi ruttas tema juurde.

Lähim haigla ei suutnud Sebastieni aidata, seepärast viis tädi ta Haiti adventhaiglasse. Arstid tuvastasid, et tema jalg oli liiga raskelt viga saanud – see tuli elu päästmiseks amputeerida.

Kui Sebastien ärgates avastas ühe jala kadumise, palus ta, et teda viidaks kirikusse, kus pastor võiks palvetada tema pärast, et tema jalg tagasi kasvaks.

Sebastien ja tema tädi kolisid haigla kõrvale püstitatud telki, mida arstid nimetasid operatsioonijärgseks osakonnaks. Seal jälgisid arstid, õed ja füsioterapeudid – vabatahtlikud mitmetest organisatsioonidest ja paljudest eri riikidest – Sebastieni paranemist. Talle anti kargud ja õpetati ühe jalaga elama.

Kuu aega pärast maavärinat tundub, et Sebastien kohaneb hästi. Tema päikseline naeratus kaob ainult sagedasel riiete vahetamisel või siis, kui ta räägib maavärinast. Ta mängib haigla juures oma uute sõpradega kaarte ja vestleb haiglatöötajatega. Talle meeldib, kui teda pildistatakse ja ta püüab fotograafi meelitada, et see lubaks ka tal endal pilti teha.

Elu haigla ees asuvas laagris on pidev meeldetuletus, et tulevik on ebakindel. Praegu hoolitseb Sebastieni eest tädi, kuid tädi ei tea, kas ta suudab edaspidi nii tema kui ka oma nelja lapse eest hoolt kanda. Tädi kaotas maja ja kogu omanduse maavärinas; tal pole töökohta ega raha esmatarbekaupade ostmiseks.

Sebastieni tulevik võib olla ebakindel, kuid tal on pere, kes armastab teda, ning paljud abiorganisatsioonid töötavad tuhandete inimestega, kes sarnaselt Sebastienile on maavärinas käe või jala kaotanud. Kuid ühe asja on maavärin selgeks teinud – kui Sebastien suureks kasvab, tahab ta arstiks saada.

Meie misjoniannetused toetavad Haiti adventhaiglat ja meditsiinitöötajate meeskondi, mis hoiavad haiglat kriisi ajal käigus. Meie kolmeteistkümne hingamispäeva annetus aitab taastada Haiti koguduse infrastruktuuri. Aitäh, et toetate jätkuvalt misjonitööd kogu maailmas.

Michael Wolcott on Loma Linda ülikooli videoosakonna spetsialist California osariigis Loma Lindas.

Misjoniteated

* Haiti adventhaigla rajas 1978. aastal arstmisjonär. Hoone ehitust rahastati 1977. aasta kolmeteistkümne hingamispäeva annetustest.

* Haigla oli hästi ehitatud ning sai ainult väikesi kahjustusi maavärin ajal, mis tabas piirkonda, kus asuvad haigla, kolledž ja mitmed kirikud.

* Kolleegid Loma Linda ülikooli meditsiinikoolist aitavad Haiti adventhaiglat varustuse ja ravimitega ning vabatahtlike töötajatega. Sellise töökorralduse tõttu sai Loma Linda saata vabatahtlikud haiglasse mõne päeva jooksul pärast maavärinat.

*20. november 2010
Haiti*

Loma Linda Ülikooli meedikud abi andmas

Tuhanded abistavad käed

Meie masin õõtsus aeglaselt mööda Port-au-Prince'i kiviprügiga kaetud tänavaid. Maavärinast oli möödas üks kuu ning suur osa kividest vedeles seal, kuhu nad kukkunud olid. Kunagi kahe- või kolmekordsed hooned nägid nüüd välja nagu vildakad ja lagununud parkimisplatsid. Teiste hoonete kohal paistis, nagu oleks keegi valanud kuhja saiakuubikuid.

Pikk rida naisi seisis tänaval keskpäevases päikeses. Mõned hoidsid päikese eest kaitsmiseks pea kohal ajalehte või papitükki. Nad nihkusid aegamööda edasi järjekorras, mis oli vähemalt miilipikkune. Järjekorra alguses oli müüriil värava kõrval silt „ADRA“.

Need naised olid tulnud riisi ja ubade järele, mida adventkoguduse rahvusvaheline abiorganisatsioon ADRA jagas.

Haiti adventülikooli linnak nägi välja pigem nagu telklaager kui ülikool. Kuumuse eest pääsemiseks kössitasid perekonnad eresiniste presentide all, mis olid nõoriga seotud postide või puude külge. Maavärinast saati elab siin üle 10 000 inimese.

Ülikooli töötajad organiseerisid pagulased kiiresti üksusteks. ADRA varustas perekondi hügieenitarvete, presentide ja toiduportsjonitega. Loma Linda ülikooli rahvatervise spetsialistide abiga ehtas ADRA ajutised duššid ja kaevas kuivkäimlad. Nad paigaldasid veepuhastussüsteemi, et varustada kogu laagrit puhta joogiveega ning korraldasid laagris rutiinset meditsiinilist läbivaatust.

Ülikooli kõrval on Haiti adventhaigla, mis elas maavärina üle ainult väikeste kahjustustega. Põhimõtteliselt on iga ruutmeeter haigla ümber täidetud telkidega. Telgid on palatid patsientidele, kes vajavad pikaajalist ravi. Paljud patsiendid on maavärina tõttu kaotanud käed, jalad või sõrmed. Meditsiinitöötajad kümnetest eri riikidest töötasid koos Loma Linda ülikooli omadega, et tagada patsientidele parim võimalik ravi antud oludes.

Maavärinale järgneva kuu jooksul raviti selles 70-kohalises haiglas rohkem kui 6000 patsienti.

Loma Linda ülikool saatis haiglasse sadu meditsiinitöötajaid.

Gustavo ja Bien on medõed Dominikaani Vabariigist. Nad töötasid terve nädala 12-tunniste öövahetustega haigla erakorralise meditsiini osakonnas. Tihtipeale jäid nad kauemaks, kuni keegi tuli ja nad vabaks lasi. „Me palvetasime, et Jumal annaks jõudu, ja Ta andis,“ ütles Bien.

„Loma Lindast pärit arstid, kellega me koos töötasime, olid suurepärased,“ ütles Gustavo. „Nad töötasid pikki tunde ja panid käe külge igal pool, kus oli vaja inimesi aidata. Nad olid lihtsalt võrratud.“

Põhimõtteliselt toovad kõik haiglasse tööle tulnud meeskonnad kaasa vahendeid haigla varustamiseks. „Kui meil poleks olnud ravimeid, oleks inimesed surnud. Kuna me oleme inimesi aidata saanud, siis muudab see meie raskused väärtuslikuks,“ lisas Gustavo. „Mind hämmastas see meditsiinitöötajate hulk, kes meile tööle tulid. Paljud võtsid aja oma töö ja pere kõrvalt ning maksid ise kinni sõidu Haitile, et meile appi tulla.“

Meie kogudus oli Haitil kohal, kui maavärin toimus. ADRA oli kohal, samuti haigla ja paljud teised

misjoniteenistused, valmis tegema teiste abistamiseks kõike. Meie Haiti koguduse liikmed kaotasid maavärinas palju, kuid nad astusid ususammu ja aitasid teisi toidu, telgi või tekkidega. Ma nägin lootust inimeste silmis, kelle elu siin maailmas oli muutunud lootusetuks. Ma nägin ajutistes laagrites elavaid adventiste rääkimas teiste telkide asukatele lootusest ja igavikust.

Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab Haiti elanikel taastuda. Umbes 55 kirikut on hävinud ning veel 60 tõsiselt kahjustatud. Mitu adventalg- ja -keskkooli said kahjustusi või hävisid ning Haiti uniooni peakorter on tõsiselt kahjustatud. Adventilikool peab remontima meeste ühiselamu, mis on kahjustatud, ning ehitama uuesti üles naiste ühiselamu. Ülesanded on tohutud, kuid me saame aidata. Eriliste annetuste ja palvete abil saame kinnitada vendi ja õdesid Haitil. Nii toimub Jumala rahva töö.

Misjoniteated

* ADRA-le laekunud annetusi Haiti abistamiseks on üle 3,5 miljoni dollari. Neist vahenditest on abistatud tuhandeid ja päästetud arvatult elusid. Sellel kolmeteistkümnendal hingamispäeval on meie kord adventistidena aidata oma vendadel ja õdedel üles ehitada kirikud, koolid ja kontorid Haitil.

* Loma Linda ülikool USA-s California osariigis on mitu aastat teinud koostööd Haiti adventhaiglaga, vahetades kogemusi ja jagades varustust. Pärast maavärinat mobiliseeris Loma Linda ülikool kiiresti meditsiinitöötajate rühma ning saadab pidevalt ravimeid ja muid abivahendeid raskustes haiglasse.

27. november 2010
Haiti

Enos Adelson

Ennustajast ustavaks Jeesuse järgijaks

Enos Adelson

Enos istus väikese laua taga ühe naisterahva vastas. Enos vaatas, kuidas naise pilk liikus tema ees laual lebavaid kaarte mööda. Sõnad, mida naine oma ette pomises, polnud arusaadavad, ning naise käe- ja sõrmeliigutused tundusid hüpnootilistena. Lõpuks vaatas naine Enosele otsa. „Sinu tulevik.“ Naine vaatas. Enos ootas närviliselt järgmisi sõnu. „Sa teed kõvasti tööd, sul on perekond ja sa saad edukaks.“

Enos hoidis hinge kinni, lootes, et naine lisab oma ütlusele veel midagi. Kuid tal polnud rohkem öelda.

Pettunult nõjatus Enos toolikorjule ja ohkas. „*Mitte midagi. Ta ei öelnud midagi, mida ma varem ei teadnud.*“ Enos tõusis, võttis rahakotist veidi raha ja andis naisele. Naine naeratas raha vastu võttes. „Tule teine kordki, tule veel,“ ütles ta.

Enos astus välja särava Haiti päikese kätte. Kodu poole kõndides pomises ta: „Töö, pere, edu. Mitte ühtki vastust mu küsimustele. Mitte sõnagi selle kohta, mis mu tulevik tegelikult toob.“

Enos oli üles kasvanud kristlikus peres, kuid ta polnud Jeesust oma isiklikuks Päästjaks vastu võtnud. Keskkooliajal olid teda hakanud köitma ennustamine ja nõidus. Ta pidas maagiat pigem üheks Jumala teedest kui Saatana tööriistaks. Ta uuris võlukunsti ja nõidust ning õppis ära loitsud, mis vabastasid inimesed nende peale pandud needustest. Ta veenis ennast, et see vägi on Jumalast, mitte kuradist. Ta kandis isegi koos võlukunstiraamatuga Piiblit kaasas ning suunas oma palved niihästi Jumala kui ka Peltsebuli poole.

Enos lõpetas kooli ja abiellus. Temast oli saanud tuntud maag. Ühel ööl nägi ta unes, et valgesse riieetatud mees pakkus talle Piiblit. „Mul on juba Piibel,“ ütles Enos mehele. „Milleks mulle kaks Piiblit?“

Mees unenäos vastas: „Ma tahan, et sa minu tööd teeksid.“

Unenägu ajas Enose segadusse, kuid ta unustas selle peagi. Ent mõne nädala pärast nägi ta samasuguse unenäo. Ikkagi ei mõistnud ta, mida see tähendas.

Enos ei rääkinud naisele unenägudest, aga järgmisel päeval kutsus naine teda endaga koos evangeelsetele koosolekutele. Enos otsustas minna. Ta käis koosolekutel ja oli nõus, et kirikus õpetati tõde, kuid ta ei teinud otsust olla Kristuse poolel. Kui ta tunnistas pastorile, et ta on maag, ei paistnud pastor üllatuvat. Pastor ütles talle lihtsalt: „Palvetame, et Jumal näitaks sulle, milline on Tema tahe sinu elu ja igavese tuleviku kohta.“

Kui Enos nägi teise unenäo, mõistis ta, et mees valges pidi olema Jumal. Esimest korda üle paljude aastate palvetas ta üksnes Jumala poole. Ta tundis, kuidas südant täitis rahu.

Enos tahtis olla kindel, et teda kutsub Jumal, mitte Saatan. Ta palus Jumalalt märki. „Jumal,“ palvetas ta, „kui sa tahad, et minust saaks sinu järelkäija, siis ei taha ma kanda samu riideid, mida maagina. Palun saada mulle raha uute riiete ostmiseks.“ Mitmed inimesed olid Enosele võlgu, kuid keegi polnud isegi osa võlast tagasi maksnud.

Kolme päeva pärast maksis üks mees Enosele tagasi suure võlasumma. „Ma lähen linna ja ostan en-

dale uued riided,“ ütles ta oma naisele. „Tagasiteel lähen pastori juurest läbi ja palun ristimist.“

Kui koguduse nõukogu küsis Enoselt tema maagiameeti kohta, ütles Enos, et Jumal kutsus ta võlukunstist välja ja asetas tema jalad valguse teele. Ta oli otsustanud järgida Kristust.

Enos sai tööd müügimehena, kuid mitu nädalat aastas teeb ta Jumala tööd, pidades evangeelseid koosolekuid kirikutes üle kogu Haiti. Talle meeldib rääkida, kuidas Jumal vabastas ta Saatana püünisest ning kuidas Jumal on teda ja tema peret õnnistanud. Kuigi ta teenib praegu palju vähem kui siis, kui ta tegeles maagia ja nõidusega, on tema elu nüüd väga palju parem. Jumal on õnnistanud Enose püüdlusi sadade inimestega, kes on otsustanud olla Kristuse poolel.

Lisaks pastoritele korraldavad Haiti adventkoguduse lihtliikmed, nii mehed kui ka naised, sadu evangeelseid seeriaid igal aastal. 2005. aastal aitas osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest ehitada kaks evangeelset keskust, kus koolitatakse Haiti piiblitöölisi, et sellised nagu Enos saaksid Jumala kättes tõhusamateks tööriistadeks.

Lühidalt

* Umbes 95 protsenti Haiti rahvastikust on Aafrika päritoluga. Ülejäänud 5 protsenti on mulatid, eurooplaste ja aafriklaste segu. 1804. aastast saavutatud iseseisvuse ajal on mulatid olnud traditsiooniliselt valitsev eliit ning nende käes on olnud suurem osa riigi rikkustest.

* Haitil on suur rahvastikutihedus, kuid suurem osa elanikest püüab end ikka veel elatada väikestel maatükkidel kurnatud pinnasega põldu harides. Seetõttu kannatavad paljud alatoitluse all.

4. detsember 2010
Haiti

Yvon Aristil

Alati Jumalat järgides

Yvon Aristil

Yvon istus kirikus, kuid tema mõtted oli teenistusest kaugel. „*Jumal, ma olen kogu elu käinud selles kirikus,*“ palvetas ta, „*kuid ma pole kindel, et see on sinu asupaik. Kui ma peaksin sinu tahte kohaselt kusagil mujal olema, siis palun näita mulle, ja ma kuuletun.*“

Yvon elab Haitil. Ema suri, kui Yvon oli alles väike poiss ning ta isa reisis palju ringi. Yvon oli isa äraoleku ajal oma onu juures. Rasketel aegadel pärast ema surma leidis Yvon lohutust usus. Jeesusest sai tema lähedane ja ustav sõber. Kuid perekonnakirik ei

rahuldanud tema vaimulikke vajadusi. Yvon mõtles: „*Kahtlemata on Jumalal järelkäijaid, kes asetavad Jeesuse ja Piibli esikohale.*“

Ühel päeva tuli Yvonile külla sõber, kes oli adventist. Yvon külvas sõbra küsimustega üle. Talle oli räägitud, et adventistid on kahtlane sekt, aga kui sõber tema küsimustele vastas, hakkas Yvon arvama, et tema pere oli adventistide suhtes eksinud. Kui Yvon küsis, mida tähendab neljas käsk, luges sõber Piiblist tekste, mis selgitasid hingamispäeva. Yvon oli hämmastunud, et ta polnud varem seda käsku nii selgelt mõistnud.

Sel ööl ei saanud Yvon und. Jumala sõnad „Seitsmes päeva on Issanda, sinu Jumala hingamispäev“ kõlasid ta peas. Yvon teadis, et kui ta seda käsku järgiks, saaks tema pere vihaseks. Aga kuidas saab ta eirata nii selget Piibli tõde? Yvon otsustas minna adventkirikusse ja vaadata ise, kas need inimesed kuuluvad Jumala käskudele.

Laupäeval läks Yvon adventkirikusse. Inimesed teritasid teda sõbralikult ja näitasid talle hingamispäevakooli õppetükki. Pastor rääkis Jeesusest nii, nagu oleks Ta tema isiklik sõber. Yvoni süda hüppas rõõmust. „*Kas need inimesed ongi Jumala tõeline kogudus?*“ mõtles ta. „*Kas see kogudus on vastus minu palvetele?*“

Jutluse lõpus palus pastor tulla ette neil, kes ot-

sustavad koos Jeesusega käia. Yvon kahtles. Mida teeb tema onu, kui saab teada, et Yvon käib adventkirikus? Kas ta peaks püsti tõusma? Või peaks ta veel ootama? Kas Jumal ootab, et ta loobuks Tema nimel oma kodust ja haridusest?

Pastor kordas kutset ning seekord Yvon tõusis ja kõndis ettepoole. Põlved olid nõrgad, kuid mida lähemale ta poodiumile jõudis, seda kindlam ta oli, et Jumal vastas tema palvele ja aitas tal leida kiriku, kus on Jeesus.

Kui Yvoni onu sai teada, et Yvon käib adventkirikus, oli ta maruvihane. „Kui sa ei jäta seda kirikut, siis ei maksa ma su õppemaksu ega osta sulle süüa,“ ütles onu. Yvon püüdis onule selgitada, et ta soovib üksnes Jumala tahet järgida. Onu lubas tal oma majja jääda, kuid ei andnud talle muud kui ainult voodi.

Yvon käis edasi adventkirikus, kus ta tundis rahu ning kus pastori jutlused toitsid tema vaimu. Kuid ülejäänud nädal ei olnud nii lihtne. Yvon palvetas, et ta saaks oma õpinguid jätkata ja lõpuks oli tädi nõus teda aitama.

Yvon lõpetas keskkooli ja kavatses minna Haiti adventülikooli teoloogiat õppima. Kuid pere soovis, et ta õpiks meditsiini ning oli valmis õppemaksu tasuma. Samas väljendasid nad selgelt, et kui ta kavatseb siiski teoloogiat õppida, siis nad teda ei toeta. Yvon pal-

vetas otsuse pärast ja astus adventülikooli usus, et Jumal aitab. Esimene semester möödus ja Yvonil ei olnud sponsorit. Ta jätkas palvetamist. Ta teadis, et Jumal on teda kutsunud ja leiab ka väljapääsu.

Yvon palvetas nii oma pere kui ka oma rahaasjade pärast. Ühel päeval sai Yvon onult kirja. „Ma olen uurinud hingamispäeva asja ja arvan, et sul on õigus; adventistid kuulutavad tõde.“ Kuid Yvoni onu oli teise koguduse pastor ning ta polnud valmis kogudust vahetama ja karjääri kaotama. Sellest hoolimata oli Yvonil julgus, et Jumal juhib tema elu.

Ühel päeval ütles Yvoni vend, et aitab Yvonil tasuda õppemaksu. See oli siiski rahaliselt raske, kuid Yvon lõpetas õpingud ja asus pastorina tööle. Ta räägib veendunult, et „see, kes teis on alustanud head tööd, lõpetab selle“ (Fi 1:6).

Haiti adventülikool, mida toetavad meie misjonianetused, koolitab jätkuvalt mehi ja naisi Jumala tööks.

Lühidalt

* Haitil on üle 320 000 seitsmenda päeva adventisti. Seega on Haiti suurim prantsuse-kreooli keelt kõneleva kogudusega piirkond maailmas. See kasvab jätkuvalt, peamiselt seepärast, et lihtliikmed tunnistavad aktiivselt oma usust.

* Tuhanded lapsevanemad, nii adventistide kui ka

mittheadventistide hulgas soovivad oma lapsi panna meie kooli, et lapsed saaksid kvaliteetse hariduse hoolitsevas keskkonnas. Paljud meie koolidest said maavärinas tõsiselt kahjustuda või lausa hävisid.

11. detsember 2010
Dominikaani Vabariik

Pedro

Jumalast määratud kohtumine

Pedro

„Isa,“ üles Pedro poeg Beyckelo, „miks kiriku väljasõit ära jäi? Ma tahtsin täna ujuma minna. Kas me võiksime ikkagi minna, isa?“ palus poiss.

„Ka mina ootasin seda,“ ütles Pedro. „Niisiis, lähme!“ Ema otsustas koju jääda, nii valmistasid Pedro ja ta poeg kaasavõtmiseks lõunasöögi ja asusid motorolleriga teele. Enne jõe äärde minemist otsustas Pedro läbi käia sõber Luisi juurest ja kutsuda ka tema peret kaasa.

„Ma ei saa kahjuks tulla,“ ütles Luis, „aga äkki tahaks mu sõber José sinuga tulla,“ pakkus Luis ja

noogutas peaga lähedal seisva sõbra poole. „José on praegu sõpra vaja ja päev jõe ääres tuleks talle kasuks,“ lisas Luis.

Luis tutvustas Pedrot Joséle ning Pedro kutsus meest jõe äärde. José noogutas nõusolevalt ja pakkus, et lähedavad kõik koos tema pikapautoga. Pedro lehvitas Luisile hüvastijätuks ning ronis poja järel autokasti.

Kui nad jõe äärde jõudsid, hüppas Beyckelo kiiresti vette, samas kui Pedro ja José jalutasid kaldale ning libistasid end tasakesi vette. Kõik kolm mõnulesid jahutavas vees ja Pedro hoidis pojalt silma peal. Mõne aja pärast ronis José veest välja ja istus päikesse kätte kuivama; Pedro ja Beyckelo mängisid vees.

Kui Pedro kalda poole vaatas, märkas ta, et José on kurb. Pedro ütles pojale, et ta läheb Joséga juttu ajama ning käskis pojalt kalda lähedale hoida. Seejärel sumas Pedro kalda poole ja ronis veest välja. Ta kuivatas end käterätiga ning pani räti siis José lähedale maha. „Sa paistad mures olevat,“ ütles Pedro, lootes, et José hakkab südant puistama.

„Küllap vist,“ vastas José üle jõe vaadates. „Ma tegin midagi sellist, mida ma poleks pidanud tegema, ja naine viskas mu majast välja,“ alustas ta.

„Kas sa rääkisid Luisile sellest?“ küsis Pedro.

„Ei,“ vastas José. „Ma tulin lihtsalt hüvasti jätma,

kui sina tulid. Tead,“ José kõhkles ja otsis õigeid sõnu, „ma kavatsesin sel pärastlõunal endalt elu võtta.“

Pedro oli José avaldusest õokeeritud ega teadnud, mida vastata.

„Ma ei tea, miks ma sulle seda räägin,“ ütles José. „Ma isegi ei tunne sind. Kuid ma tean, et sa oled kristlane ja ma tunnen, et võin sinuga rääkida.“

Pedro kuulas ja palus Jumalalt tarkust, kui José jutustas oma probleemidest ja enesetapu sooritamise plaanist. José oli valmis Pedrole köit näitama, millega ta pidi oma elu õhtupoole lõpetama.

„Ma arvan, et meie tänases kohtumises on mängus Jumala käsi,“ ütles Pedro. „Kui koguduse väljasõitu ei oleks tühistatud, siis ei oleks ma täna Luisi kodu juurde tulnud.“ Pedro vaikis hetkeks ja lisas siis: „Ma tean, et Jumalal on sinu elu jaoks plaan, José. Sa pead lihtsalt välja uurima, missugune see on.“

Kaks meest vestlesid, kuni Beyckelo nende juurde tuli. Pedro selgitas pojale, et José on vaja Jumala abi mõnede tõsiste probleemide lahendamiseks ning palus pojalt nendega koos palvesse tulla, et José võiks tunda oma elus Jumala ligiolekut ja armastust. Nad põlvitasid kolmekesi ja palvetasid. Kui nad lõpetasid, siis José naeratas. Kuigi tema probleemid ei olnud kadunud, teadis ta, et ei pea nendega üksi toime tulema.

„Uskumatu, et alles mõni tund tagasi ei tundnud me teineteist,“ ütles José. „Kuid sa hoolisid minust nii palju, et kuulasid mu probleemid ära ja palvetasid minuga koos. Sa aitasid mul leida usku, et Jumalal on tõepoolest minu elu jaoks plaan.“

Kui pärastlõuna vajus vaikselt õhtu poole, sõitsid nad kolmekesi tagasi Luisi maja juurde. Kui Luis nägi José nägu, teadis ta, et midagi head oli juhtunud. Pedro müksas Joséd, kes jutustas Luisile, mis jõe ääres juhtunud oli.

„Sa paistsid hommikul siia tulles nii murelik välja,“ ütles Luis. „Ma olen terve päev sinu pärast palvetanud. Mul on hea meel, et sa said Pedroga rääkida. Tea, et kui sa kunagi rääkida tahan, olen ma alati valmis kuulama!“

„See oli Jumala korraldatud kohtumine,“ ütles Pedro. „Mul on hea meel, et Jumal meid kokku juhtis.“

José naeratas autosse ronides ja lehvitas hüvastijätku. Oli ilmselge, et ta oli teistsugune inimene kui hommikul. Pedro naeratas vastu, olles tänulik, et Jumal oli kasutanud teda janusele hingele eluvee jagamisel.

Meie misjoniannetused aitavad koolitada Pedro Dominikaani Vabariigis evangelistiks. Aitäh, et aitate annetuste abil paljudeni jõuda.

Lühidalt

* Dominikaani Vabariik jagab Haitiga Hispaniola saart. Samal ajal kui haitilased räägivad prantsuse või kreooli keelt (prantsuse ja aafrika keelte segu), kõnelevad dominikaanlased hispaania keelt.

* Kuigi dominikaanlased ei ole nii vaesed kui haitilased, kannatavad nad mitmete vaesuse, töötuse ja poliitilise ebastabiilsuse tagajärgede all. Viljakas maapind aitab riigil tõusta naaberriigi Haiti armetust vaesusest kõrgemale.

* Valitsus on andnud välja seadused, mis keelavad metsade maharaiumise. See ettenägelik plaan on hoidnud ära mõnedki katastroofilised üleujutused ja põuad, mille all on Haiti kannatanud.

*18. detsember 2010
Dominikaani Vabariik*

Carlos Matos

Kõigi vanaisa

Carlos Matos

Carlos põlvitas ringi kõrvale, mille lapsed olid maapinnale joonistanud. Tema eakad põlved raksusid raskust tõstes. „Hästi tehtud!“ julgustas Carlos, kui üks laps lõi kivikese ringist välja. Carlos vaatas kogu aeg ja innustas kõiki mängijaid.

Siis oli Rico kord. Poisike uuris ringi sees asuvaid kivikesi hoolikalt. Siis ta pöördus ja sirutas käe oma mängukiviga. „Vanaisa Carlos, kas sa viskaksid minu eest?“ Carlos vaatas luba otsivalt teiste laste poole. Nad noogutasid ja tegid talle ruumi. Carlos seadis käe hoolikalt kohale ja nipsas Rico mängukivi ringi sisse;

see ajas paljud väiksemad kivikesed laiali ja lükkas ühe ringist välja. Rico mängukivi peatus ringis sees.

„Hea vise!“ ütles üks poistest imetledes. Carlos naeratas ja astus eest, et Rico saaks teha oma järgmise käigu.

Carlos enda lapsed on täiskasvanud ning lapselapsed elavad kaugel. Nii on ta võtnud ümbruskonna lapsed endale lapselasteks. Ta veedab nendega koos aega, kuulab nende muresid, aitab neid ja naerab nendega koos. Ta külastab nende kodusid ja tutvub ka vanematega. Alati kannab ta kaasas oma kulunud Piiblit.

Selle piirkonna rahvas on vaene ning neil lastel pole paljusid asju, mida teised võtavad endastmõistetavatena, näiteks uusi riideid ega koolitarbeid. Mõned lapsed ei käi koolis, sest nende vanemad ei suuda muretseda põhivahendeid. Ka Carlosel ei ole palju raha, kuid ta on otsustanud leida võimaluse lapsi aidata. Ta alustas palvega.

„Jumal saatis mind käima firmasid pidi ja küsima lastele koolitarbeid,“ ütleb ta. „Siis käskis Jumal mul küsida raha jalanõude ja teiste peredele vajalike asjade jaoks. Ma täitsin oma tühja garaaži kõigega, mida Jumal mu teele saatis. Peagi oli mul kastide kaupa pliiatseid, vihikuid ja seljakotte lastele.“

Kui levis kuuldus Carlose uuest missioonist, võt-

sid vanemad ta lahkelt oma kodus vastu. Ta pakkus, et uurib nendega koos Jumala Sõna, ja paljud olid nõus. Ka lapsed ühinesid piiblitundidega ning isegi kui vanemad lõpetasid Carlosega Piibli uurimise, palusid lapsed tal jätkata. See sobib Carlosele, sest Jumal on andnud talle südame laste jaoks.

Ellie ja Elizabeth istusid vana köögilaua ääres. Nad kõõlusid tooli esiserval, silmad innukalt valvel. Carlos esitas neile küsimusi äsja lõpetatud õppetüki kohta ja tüdrukud võistlesid, kes saab esimesena vastata. Kahtlemata ei pidanud need tüdrukud Piibli uurimist tööks. See meeldis neile! Ja kindlasti meeldis see ka Carlosele.

Ta kutsus õdesid kirikusse ja rajaleidjate tundidesse. Ta hoolitses selle eest, et kutsel oleks kirjas ka tüdrukute vanemad ning lootis, et tüdrukud saavad tulla. Ta teadis, et nende vanemad võtavad tänuga vastu koolitarbed, kuid kas nad lubavad lapsi kirikusse, mida nad ei tunne?

Ellie' ja Elizabethi vanemad andsid loa ning tüdrukud tulid kirikusse ja rajaleidjate koosolekutele. Üsna pea ühinesid nad pastori piibliuurimisklassiga. Kuid pastor mõistis kiiresti, et need tüdrukud on juba ristimiseks valmis. Kui vanemad andsid nõusoleku, said tüdrukud ristitud. Nende isa võttis töölt vaba

päeva ja tuli ristimist vaatama, kuid ta ei saa iga hingamispäeva vabaks. Siiski julgustab ta oma naist koos tüdrukutega kirikus käima ning ta käib evangeelsetel koosolekutel. Tüdrukud ootavad väga päeva, mil nende pere teenib vanaisa Carlose kõrval koos Jumalat.

Praegu peab üle 20 lapse Carlost oma vanaisaks. Ta kohtleb neid nagu oma lapselapsi, viib neid botanikaaeda, jõe äärde ja igale poole, kus on võimalik laste vaimu virgutada ja elu rikastada. Ta mängib lastega kiviviskemängu ja teisi mängu ning loomulikult uurib nendega koos Piiblit ja kutsub neid kirikusse Jumalat lähemalt tundma õppima. Ta kogub jätkuvalt koolitarbeid ja jaotab neid ning innustab lapsi hoolega õppima. Ta loodab, et lõpuks juhivad tema pingutused need lapsed Jeesuse juurde.

„Ma arvan, et südames olen ma lihtsalt suur laps,“ ütleb ta ning lai naeratus särab ta parkunud näol. „Jumal on andnud mulle misjonipõllu, milleks on lapsed,“ ütleb ta. „Jeesus ütleb meile: „Laske lapsed minu juurde tulla, ärge keelake neid, sest selliste päralt on Jumala riik“ (Mk 10:14). Ma teen lihtsalt seda, mida Jumal mul teha käsib.“

Meie misjoniannetused aitavad õpetada välja Carlose-taolisi koguduseliikmeid, et nad oskaksid teisi Jeesuse juurde tuua. Aitäh, et toetate seda tööd.

Misjoniteated

* Dominikaani Vabariigis on üle 260 000 adventisti ehk üks adventist iga 43 elaniku kohta.

* Sarnaselt suurele osale Inter-Ameerika Divisjonile panevad Dominikaani Vabariigi adventistid suurt rõhku koguduseliikmete evangeeliumitööle. Kõigi liikmete aktiivne kaasamine mingisse misjonitöö vormi selgitab koguduse kiiret kasvu ja rekordilist liikmeskonda selles maailmaosas.

* Inter-Ameerika Divisjonis on üle 3,2 miljoni liikme, keskmiselt üks adventist iga 83 elaniku kohta. See on maailmakoguduses kõrgeima suhtarvuga divisjon.

25. detsember 2010

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Kõige kestmam kingitus

Osatäitjad: neli kõnelejat – jutustaja ja kaks kõnelejat ning laps laste projekti esitamiseks. Kui esitajaid napib, võivad lugusid esitada vaheldumisi kaks esinejat. *[Märkus: osatäitjad ei pea osi pähe õppima, siiski peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et suudavad selle kindlalt ette kanda. Harjutage, et osatäitjad suudaksid vajadusel sobivaid häälevarjundeid kasutada]*

Abivahendid: Inter-Ameerika Divisjoni ja Haiti kaart. (Laske kaart projektoriga seinale või joonistage kaart suurele paberile.) Adventmisjoni kodulehel <http://www.adventmission.org> on kaarte ja fotosid (Resources – Resources for Leaders – Thirteenth Sabbath Projects – soovitud kvartal).

Esimene kõneleja: on jõuluaeg, mil meenutame suurimat kingitust inimkonnale – Jeesust. Suurema osa jaoks meist on see rõõmus aeg koos pere ja sõpradega, aeg kiita ja ülistada Jumalat Tema imelise kingituse eest.

Sel aastal ei ole Haiti tuhandetel adventistidel kirikut, kus Jumalat teenida. Pärast ligi aasta tagasi maad laastanud maavärinat on usklikud pidanud jumalateenistusi puude ja presentide all, igal pool, kus võimalik. Täna anname suure panuse meie Haiti õdede ja vendade ellu ning teenistusse. Täna saame näidata kõige tõelisemalt, kui väga me neist hoolime. Kohtume mõnede adventusklikega ja kuulame nende lugusid.

Teine kõneleja [mees]: mina olen Iney. Mina ja mu naine oleme õpetajad Haitil Port-au-Prince'is, kuid meie suurim kirg on teistele Jumala armastusest rääkimine. Meile meeldib anda piiblitunde. Me oleme rajanud koguduse, kus on praegu 300 liiget ning loodame rajada veel ühe koguduse.

Ma kaotasin maavärina tõttu jala ja mõned sõrmed, kuid Jumal leidis vajaliku olevat mu elu säästa. Ma õpin praegu karkudel kõndima ning loodan peagi saada tagasi tööle. Kuid ülikool, kus ma õpetasin, on hävinud, seepärast ma ei tea, kas ma saan tööd.

Meie elu on praegu ebakindel, kuid meie usk on tugev. Me teame, et Jumal ei jäta meid maha; Tal on meie elu jaoks plaan. Soovime väga alustada taas piiblitundide pidamist inimestega, kellega koos uurisime Piiblit enne maavärinat.

Jutustaja: paljud kirikud said tõsiseid kahjustusi ning 55 purunes täielikult. Mõnes kohas on koguduseliikmed oma kätega koristanud kiriku asemelt varemed, et nad saaksid teenida Jumalat maal, kus kord seisis kirik, ning et nad oleksid valmis, kui on aeg kirik uuesti üles ehitada. Selline on usk on haitlastel – usk, mis tegutseb ka siis, kui kõik näib lootusetu.

Kolmas kõneleja [naine]: mina olen Venique. Ma olen adventkoguduse lihtliige, kuid Jumal on kutsunud mind ja paljusid teisi evangeeliumitööd tegema. Mulle meeldib rääkida Jumala armastusest inimestele, kel on nälg ususõnade järele. Selle aasta jaanuaris paluti mind kõnelema evangeelsete koosolekute seeriale Port-au-Prince'i 2000 liikmelisse kogudusse. Kirik asub kivipaljandil, seepärast nimetan ma seda kaljul seisvaks kirikuks.

Koosolekud läksid hästi ja kirik oli rahvast täis. Üle poole külastajatest olid mitteadventistid.

Valmistusime just õhtuseks koosolekuks kirikusse minema, kui maa väriseb hakkas. Inimesed pidid

kodudest põgenema, seepärast pidin oma lastega tänavale jääma. Inimesed olid segaduses ja nutsid. Ma mõistsin, kui tõsine oli maavärin olnud; taipasin, et sel õhtul ei toimu kirikus mingit koosolekut. Nägin, et minu ümber olevad inimesed vajasid lootust ja nii jutlustasin neile. Ma kõnelesin neile kaks päeva.

Siis sain teada, et kirik kavatses evangeelsete koosolekutega uuesti alustada, nii läksime perega kirikusse. Kiriku ümbrus oli täis inimesi, kes magasid telkides. Mõnel oli õnnestunud kodust madratsid tuua, kuid teised magasid kõval kivil papi peal.

Kui inimesed kuulsid koosolekute jätkumisest, oli neil hea meel. Me ei saanud pidada koosolekuid kirikus sees, sest selle katus oli katki ja valitsus ei lubanud inimestel kahjustatud hoonetes viibida. Seepärast pidasime koosolekuid väljas.

Kordasin mõningaid teemasid, millest olin juba rääkinud, sest teadsin, et mõned kiriku juurde kogunenutest ei olnud neid kuulnud. Inimesed olid evangeeliumile avatud. Paljud olid enne maavärinat ristimist soovinud ning olid suurest segadusest hoolimata oma otsusele kindlaks jäänud.

Haitil ei ole probleem inimeste Kristuse juurde toomine, vaid neile kooskäämiste ruumide leidmine. Paljudes meie kirikutes peetakse mitu teenistust, et

kõik soovijad saaksid jumalateenistusele tulla. Nüüd, mil nii paljud kirikud on hävinenud, on kaks korda raskem inimesi teenida. Kuid me ei kaota julgust.

Jutustaja: lõpuks tahame teatada, et me pole unustanud lapsi. Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva lasteprojektist räägib _____ [*esitava poisi või tüdruku nimi*].

Laps: meil oli kena kirik. See oli suur ja jumalateenistuse ajal alati rahvast täis. Tegelikult peeti meil mitu teenistust, et kõik saaksid osa. Ma tahtsin alati õigel ajal hingamispäevakooli jõuda, et saada hea istekoht!

Minu kirik purunes maavärinas. Kuid meil on ikkagi kirik. Meil on igal hingamispäeval jumalateenistused suure presendi all. Vahel, kui sajab ja present vett läbi laseb, peame lekkivatest kohtadest eemale istuma, kuid me tuleme ikkagi kohale. Me laulame samu laule, kuulame suurepäraseid jutlusi ja meie õpetajad jutustavad piiblilugusid.

Meil on kogudus, kuid pole hoonet, kus koos käia.

Kui te meid aitate, siis saame varsti kiriku üles ehitada. Siis on meil jälle laste hingamispäevakooli ruumid, kus me võime laulda nii valjusti, kui soovime, ilma et häiriksime täiskasvanuid. Lapsed on terve kvartali jooksul säästnud raha, et anda täna Haiti lastele uue kiriku ja hingamispäevakooli ruumide jaoks.

Jutustaja: me oleme üleskutset kuulnud. Nüüd on meil võimalus jagada meie Haiti kaasusklike koormat kirikute ülesehitamisel. Pidage tänast kolmeteistküm-
nenda hingamispäeva annetust kingituseks Jeesusele.

[Annetus.]

Järgmised kolmeteistküm- nenda hingamispäe- va projektid

2011. aasta esimesel kvartalil on tähelepanu kesk-
mes Lõuna-Aasia Divisjon. Erilised projektid on:

* klassiruumide plokid kolmele adventkeskkooli-
le Keralas, Maharashtra ja Tamil Nadus;

* üks kirik kõigisse kaheksasse uniooni ja misjo-
nipõllule.

2011. aasta teisel kvartalil keskenduma Euro-Aasia
Divisjonile, kus on erilised projektid Siberis ja Aser-
baidžaanis.

* Venique'i pöördumise lugu saab inglise keeles
lugeda internetis www.AdventMission.org (Stories
and News – Mission Stories – God's Gentle Voice)